

Rapport

Datum: 27 april 2006

Rapportnummer: 2006/161

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze van optreden van enkele ambtenaren van het regionale politiekorps Kennemerland naar aanleiding van de behandeling van twee aangiften van diefstal uit haar woning. In het bijzonder klaagt zij erover dat:

1. de politie geen technisch sporenonderzoek heeft ingesteld na haar aangifte van diefstal op 22 juni 2002, terwijl dit onderzoek wel was toegezegd door politieambtenaar K. die de aangifte had opgenomen.
2. politieambtenaar W., toen verzoekster op 23 november 2002 aangifte van een nieuwe diefstal wilde doen, heeft gesuggereerd dat er geen inbraak had plaatsgevonden, omdat de buurvrouw mogelijk met een sleutel het huis was binnengekomen.
3. politieambtenaar W. in een mutatie van 23 november 2002 verzoeksters melding heeft bestempeld als 'computerwaanzin'.
4. de politie naar aanleiding van haar melding geen ander opsporingsonderzoek heeft gedaan dan onderzoek aan de afgesloten buitendeur.

Beoordeling

Algemeen

1. Op zaterdag 22 juni 2002 deed verzoekster (R.; N.o.) rond het middaguur bij het regionale politiekorps Kennemerland aangifte. In het proces-verbaal van aangifte had politieambtenaar K. onder meer het volgende opgetekend:

"Ik doe aangifte van poging diefstal door middel van een valse sleutel in mijn woning. Ik woon daar alleen. Afgelopen vrijdag 14 juni 2002, ben ik voor een aantal dagen op vakantie geweest naar het oosten van het land. Ik heb mijn buurvrouw een sleutel gegeven van mijn woning, zodat zij op de woning kon passen, zoals plantjes water geven en controleren van de post. Mijn buurvrouw is genaamd: X (...). Toen ik afgelopen vrijdag 21 juni 2002 omstreeks 22.30 uur terug kwam van vakantie, ben ik bij mijn woning aangekomen en heb wat spullen in huis gezet. Ik heb daarvoor eerst de voordeur van het slot gedraaid. Deze was dus afgesloten. Ik zag toen wel, dat het keukentrapje achter mijn voordeur stond. Achteraf hoorde ik van mijn buurvrouw, dat zij dat had gedaan, omdat er tot twee keer toe bij mij iemand was binnen geweest. Ik heb niemand, buiten mijn buurvrouw, toestemming gegeven om mijn woning te betreden. Ik heb voor de rest niet kunnen constateren, dat er iemand binnen is geweest. Mijn buurvrouw heeft dit geconstateerd en zij heeft mij dat verteld. Mocht ik in de loop van de tijd ontdekken, dat er toch iets mist of dat men aan mijn computer heeft gezeten, dan meld ik u dat."

2. In een mutatie legde politieambtenaar O. op 4 juli 2002 onder meer het volgende vast naar aanleiding van een gesprek met verzoekster:

"Rap (rapporteur; N.o.) heeft vandaag met Be (betrokkene; N.o.) een gesprek gehad ivm de aangifte die zij op 22 juni heeft gedaan. (...) Uit dit gesprek bleek dat Be door de buurvrouw X beïnvloed wordt. X heeft met haar verhalen Be toch zodanig kunnen beïnvloeden dat Be zonder enige vorm van bewijs alles is gaan geloven wat zij zegt. Rap heeft aan Be duidelijk gemaakt dat zij afstand moet nemen van X en haar eigen leven moet gaan leiden. (...) COLLEGA'S GEEN AANGIFTE OPNEMEN VAN X EN BE MAAR AFSPRAAK MET RAP."

3. Bij brief van 3 september 2002 nodigde de politie verzoekster uit om naar aanleiding van de aangifte van diefstal op 23 september 2002 in gesprek te gaan met de plaatsvervangend districtschef, M., twee betrokken ambtenaren van politie, O. en K. en de districtsvoorlichter Kl.

4. Op 23 september 2002 schreef verzoekster aan M. dat zij het gevoel had niet serieus genomen te worden. Zij vond een gesprek zo laat na het incident weinig zinvol en schreef dat zij de aanwezigheid van meerdere politieambtenaren bij het gesprek tegenover haar alleen vond getuigen van een scheve verhouding. In haar brief vermeldde zij dat zij problemen met de politie had gekregen omdat de politie geen actie ondernam met een door K. toegezegd sporenonderzoek. Verzoeksters vertrouwen in de politie was geschonden, zo schreef zij.

5. Op 23 november 2002 wilde verzoekster, vergezeld door twee kennissen, opnieuw aangifte doen van een poging tot inbraak in haar woning. Politieambtenaar W. nam de volgende mutatie op:

"...Lezing Be (betrokkene; N.o.): Het slot van de voordeur werkt sedert het weekend van 1 tot 3 november 2002 niet meer goed. Dat er iemand binnen is geweest concludeert zij uit het volgende: Uit haar computer mist zij de 'geschiedenis' van 1 tot 3 november jl. Hoewel zij de computer op die data niet gebruikte moest er volgens haar wel 'geschiedenis' van zijn. Ook mist zij een artikel uit 'documenten'. Zij gebruikte als enige de computer.

Rapp (Rapporteur; N.o.) vond eea te merkwaardig om meteen een aangifte op te nemen. Uit mut (mutaties; N.o.) (...) bleek dat de Be eerder van een vermeende inbraak aangifte deed. Toen bleek het te gaan om een buurvrouw die voor de woning zorgde tijdens afwezigheid van Be en in de woning iets verplaatst had.

Rapp heeft later ter plaatse een onderzoek ingesteld maar niets bijzonders aan het slot kunnen ontdekken. Geen braaksporen dus.

Vooralsnog een geval van een slecht werkend voordeurslot en computerwaanzin..."

I. Ten aanzien van de toezegging tot het instellen van technisch sporenonderzoek

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie geen technisch sporenonderzoek heeft ingesteld na haar aangifte van 22 juni 2002, terwijl dit onderzoek volgens haar wel was toegezegd door politieambtenaar K. die de aangifte had opgenomen. Volgens verzoekster had K. in haar aanwezigheid een afspraak gemaakt met de technische recherche voor een sporenonderzoek de volgende ochtend om tien uur. Om 9.50 uur de volgende ochtend had K. deze afspraak afgebeld. Verzoekster was van mening dat er best een nieuwe afspraak gemaakt had kunnen worden.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland gaf in reactie op deze klacht aan dat K. na het opnemen van de aangifte de technische recherche had geïnformeerd over de zaak. Verzoekster had dit kunnen opvatten als een toezegging, echter, zo merkte de korpsbeheerder op, een executief medewerker van het korps kan niet de zekerheid geven dat een ander onderdeel van het korps gevolg zal geven aan een gedaan verzoek. Gebleken was dat het personeel van de technische recherche had aangegeven geen onderzoek te zullen verrichten. Volgens de korpsbeheerder moet de technische recherche prioriteiten stellen bij de hoeveelheid aangeboden werkzaamheden. Hij ging er van uit dat in dit geval de keuze was gemaakt om geen onderzoeksinvestering te doen, gelet op de inhoud van het proces-verbaal van aangifte en gelet op het feit dat er geen goederen waren ontvreemd, dat de woning afgesloten was en dat er geen zichtbare braaksporen waren. Hij vond dat aan K. geen onbehoorlijk optreden viel te verwijten.

3. Betrokken ambtenaar K. verklaarde telefonisch aan de Nationale ombudsman dat ze tijdens het opnemen van de aangifte nog dacht dat er een sporenonderzoek zou plaatsvinden. De technische recherche had pas later besloten om geen onderzoek te doen plaatsvinden. K. stelde verzoekster de volgende ochtend op de hoogte van het besluit van de technische recherche. K. wist niet of er - naast prioriteitenstelling - nog andere redenen waren om geen onderzoek in te stellen.

Beoordeling

4. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit betekent dat een toezegging in beginsel moet worden nagekomen en dat wanneer naderhand blijkt dat nakoming niet nodig of mogelijk is, de burger dit met redenen omkleed moet worden meegedeeld.

5. In dit geval heeft K. een afspraak gemaakt met de technische recherche om de volgende ochtend een sporenonderzoek te doen plaatsvinden. Alhoewel K. volgens de

korpsbeheerder pas naderhand de technische recherche heeft geïnformeerd over de exacte details van de aangifte, is vast komen te staan dat zij verzoekster in ieder geval tijdens of direct na het opnemen van de aangifte heeft toegezegd dat er de volgende ochtend een sporenonderzoek zou plaatsvinden. De korpsbeheerder geeft aan dat het maken van de afspraak richting verzoekster kon worden opgevat als het doen van een toezegging. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat er bij verzoekster een gerechtvaardigde verwachting was gecreëerd dat de volgende ochtend een sporenonderzoek zou plaatsvinden.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de betrokken politieambtenaar K. deze toezegging niet had mogen doen, omdat zij geacht moet worden te hebben geweten dat zij de nakoming van deze toezegging niet kon garanderen, nu deze afhankelijk was van de prioriteitstelling bij de technische recherche. Door verzoeksters gerechtvaardigde verwachtingen niet te honoreren, heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de suggestie dat er geen inbraak had plaatsgevonden

Bevindingen

1.1. Verzoekster klaagt erover dat politieambtenaar W., toen zij op 23 november 2002 aangifte wilde doen van een inbraak in de periode 1 tot 3 november 2002, heeft gesuggereerd dat er geen inbraak had plaatsgevonden, omdat de buurvrouw mogelijk met een sleutel het huis was binnengekomen. Verzoekster schreef in een brief van 25 november 2002 aan de Nationale ombudsman dat het huisslot was geforceerd en dat de deurkruk aan de binnenzijde van de deur niet meer soepel op en neer ging. Ook waren bestanden gewist uit haar computer, waaronder een artikel uit de Telegraaf waarin haar buurvrouw zich had beklagd over het optreden van de politie in Hoofddorp. Daarnaast was er in haar computer geen 'geschiedenis' te vinden van gebruik tijdens haar afwezigheid. Volgens verzoekster had W. tegen haar gezegd dat de buurvrouw had toegegeven dat zij eerder de spullen van verzoekster had verplaatst. Volgens verzoekster had haar buurvrouw in november 2002 geen sleutel meer van haar huis.

1.2. Verzoekster had op 23 november 2002 twee getuigen meegenomen naar het politiebureau, die enkele dagen later een verklaring op schrift stelden over de gang van zaken. Getuige Wa. schreef dat de agent naar zijn mening niet juist had gehandeld, onder meer omdat hij had aangegeven dat haar melding van inbraak wel dezelfde kant zou opgaan als verzoeksters vorige aangifte, waarbij haar buurvrouw zou hebben toegegeven dat zij de spullen had verplaatst. Getuige V. gaf aan dat de agent verzoeksters melding wilde zien in aanvulling op haar eerdere aangifte in juni 2002 en dat aan het begin van het gesprek direct al sprake was van het mogelijke gebruik van een valse sleutel. Deze

bewering werd door de agent aan het einde van het gesprek van tafel geveegd, aldus V. Beide getuigen vonden het niet juist dat er geen aangifte was opgenomen.

2. De korpsbeheerder gaf aan dat W. het sterke vermoeden had gehad dat er geen inbraak was geweest, en dit vermoeden had geuit in plaats van dit te suggereren. Dit vermoeden had W. gebaseerd op het beeld van het incident, waarbij geen braaksporen werden aangetroffen, en op het feit dat het door verzoekster vermiste document een relatie had met de buurvrouw, die de beschikking had gehad over de sleutel van verzoeksters woning, hetgeen naar voren kwam uit het bedrijfsprocessensysteem (bps) van de politie. Mede gelet op de merkwaardigheden rond de aangegeven incidenten, ging W. er volgens de korpsbeheerder van uit dat er geen sprake was van een woninginbraak. Bovendien pasten de 'inbraken' niet in het beeld van eventuele ongeregelde zaken van de woonwijk van verzoekster. Dergelijke aangegeven zaken kwamen alleen voor bij verzoekster en haar buurvrouw. De korpsbeheerder vond dat hem niet was gebleken van onbehoorlijk optreden van de betrokken ambtenaar.

3. Betrokken ambtenaar W. verklaarde aan de Nationale ombudsman dat hij voorafgaand aan het gesprek met verzoekster niet bekend was met haar, maar wel met de buurvrouw van verzoekster vanwege haar eerdere meldingen over inbraken. W. gaf aan in de regio de portefeuille 'woninginbraken' te beheren en daarom goed zicht te hebben op de inbraken en eventuele trends in de regio. Door de informatie die verzoekster gaf over het document dat verdwenen was uit de computer, had W. de zaak kunnen linken aan de zaak van de buurvrouw. Hij had zich tijdens het gesprek herinnerd dat verzoekster eerder aangifte had gedaan over verschuiving van spullen. Hij had daarbij de indruk gekregen dat de buurvrouw als sleutelhouder verantwoordelijk was geweest voor de verschuiving van spullen. W. gaf aan dat hij het verhaal niet logisch had gevonden, omdat de computer bij geen gebruik geen registratie zal hebben van 'geschiedenis', en ook omdat er in die buurt nauwelijks inbraken plaatsvonden. Hij had aan verzoekster toegezegd het slot te zullen bekijken voor wat betreft braaksporen. Hij gaf aan zijn twijfels te hebben geuit, en dat verzoekster het niet met hem eens was geweest. Hij herinnerde zich dat verzoekster had aangegeven dat - in tegenstelling tot wat hij dacht - haar melding van inbraak los stond van eerdere meldingen van haar buurvrouw.

W. besloot geen aangifte op te nemen, maar wel een mutatie naar aanleiding van verzoeksters melding op te maken.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

5. Reeds vaker heeft de Nationale ombudsman zaken beoordeeld aan de hand van artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv), dat aan een ieder die kennis draagt van een

strafbaar feit de bevoegdheid geeft daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolg, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit (zie Achtergrond).

6. Gelet hierop, acht de Nationale ombudsman weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte van strafbare feiten op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen.

7. In deze zaak heeft verzoekster aangifte willen doen van diefstal met braak, maar heeft de betrokken politieambtenaar een mutatie opgemaakt en tegen verzoekster zijn twijfels geuit of er wel een inbraak had plaatsgevonden. Dit deed hij door aan te geven dat hij haar verhaal niet logisch vond omdat er, behalve de eerdere meldingen en aangiften van haar buurvrouw, in die buurt nauwelijks inbraken plaatsvonden. Ook vond hij het verhaal van de afwezige 'geschiedenis' in de computer vreemd, net zoals het verhaal dat er maar één document zou zijn weggehaald wat betrekking had op de buurvrouw. Hij bleef bij zijn twijfels, ondanks dat verzoekster volhield dat haar melding geen relatie had tot eerdere meldingen dan wel aangiften van de buurvrouw. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de betrokken ambtenaar in feite heeft geweigerd om de aangifte op te nemen. Alhoewel de Nationale ombudsman het begrijpelijk acht dat de politie bij het vervullen van haar taken prioriteiten stelt, had de politie naar aanleiding van het uitdrukkelijke verzoek om aangifte te doen, niet mogen weigeren om deze op te nemen, ondanks de wellicht merkwaardige omstandigheden in dit geval. Toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, is daarmee bij voorbaat onmogelijk gemaakt. Hierdoor is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de vermelding 'computerwaanzin'

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat politieambtenaar W. haar melding heeft bestempeld als een geval van 'computerwaanzin'. Verzoekster vindt dit grievend en beledigend.
2. De korpsbeheerder schreef in zijn reactie op de klacht dat het door W. gehanteerde woord 'computerwaanzin' niet dient te worden gelezen als een ziekte of iets dergelijks. Het betrof een persoonlijke uitdrukking van een medewerker waarin deze aangaf dat het hele gebeuren misschien een gebrek aan kennis inzake computers betrof. Dit laat onverlet, aldus de korpsbeheerder, dat een dergelijke opmerking kon worden gelezen als een sterk negatieve uitdrukking omtrent de vermogens van verzoekster. Medewerkers van het korps wordt wel sterk aangeraden om ook ten aanzien van de inhoud van mutaties, alhoewel voor intern gebruik bedoeld, voorzichtig en omzichtig om te gaan met het uitdrukking geven van (persoonlijke) gevoelens omtrent zaken en/of personen, waarmee en met wie men ambtelijk te maken heeft. Anderzijds zijn bps-mutaties bestemd voor intern gebruik en niet bedoeld voor bekendmaking aan derden. Hij acht de klacht niet gegrond.
3. In zijn verklaring aan de Nationale ombudsman gaf W. aan dat hij met zijn opmerking had bedoeld te zeggen dat de melder niet goed weet wat er op een computer gebeurt. Het feit dat je computer geen historie aangeeft voor een bepaalde periode, betekent dat je computer in die periode ook niet is gebruikt, en het betekent niet dat bestanden over die periode zijn gewist. Hij ontkende iets gezegd te hebben over de geestelijke vermogens van verzoekster. Wel had hij de indruk dat verzoekster haar buurvrouw volgt in haar visie en standpunten.

Beoordeling

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen.
5. Ook in interne rapportages moet de politie de zakelijkheid betrachten die past bij een professioneel politieoptreden, en moet zij zich onthouden van kwalificaties van personen die in het maatschappelijk verkeer als ongepast gelden. Dit behoeft de ambtenaar er overigens niet van te weerhouden om, als hij dat in het kader van zijn ambtsvervulling van belang vindt, opmerkingen te maken over de achtergrond en de sfeer van het contact met een burger, of over diens persoon en optreden zoals hij dat heeft beleefd, ook niet als dergelijke opmerkingen kritisch van aard zijn, en de betreffende burger mogelijk onaangenaam treffen.
6. In dit geval is de Nationale ombudsman van oordeel dat de vermelding 'computerwaanzin' betrekking heeft op de melding die verzoekster deed over afwezige 'geschiedenis' in haar computer, en niet op haar persoon. Het woord 'waanzin' heeft een

algemene betekenis, dit in tegenstelling tot het woord 'waan' dat meer naar een persoon verwijst. De vermelding 'computerwaanzin' geldt daarom in deze context niet noodzakelijkerwijs als ongepast in het maatschappelijk verkeer, waarbij in aanmerking wordt genomen dat de mutatie waarin deze melding is gedaan een intern karakter droeg. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de betrokken ambtenaar met deze omschrijving niet in strijd met het vereiste van professionaliteit heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het opsporingsonderzoek aan de buitenkant van de deur

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat W. alleen onderzoek heeft gedaan aan de buitenkant van de afgesloten deur, terwijl de schade duidelijk zichtbaar was aan de binnenzijde van de deur. Bovendien was verzoekster niet thuis geweest en had zij hem dit van tevoren gemeld. Daarom had hij geen onderzoek kunnen doen aan de binnenkant van de deur.
2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. W. had een visueel onderzoek ingesteld aan de woning van verzoekster en daar geen uiterlijke sporen van geweld aangetroffen. Het is dan onlogisch te veronderstellen dat aan de binnenzijde van de woning, dan wel nabij zo'n deur, wel geweldsporen worden aangetroffen. Daarom heeft W. geen verder onderzoek ingesteld, aldus de korpsbeheerder.
3. W. merkte in zijn verklaring aan de Nationale ombudsman op dat hij het slot had bekeken en niet had kunnen constateren dat er iets geforceerd was. Door het gebruik van een valse sleutel kun je ook niets zien aan het slot, bij gebruik van een ander voorwerp zou je schade zien, zo merkte hij op. Hij achtte het mogelijk dat iemand een kopie van de sleutel had.

Beoordeling

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.
5. De betrokken ambtenaar heeft aan verzoekster gemeld dat hij twijfels had of er wel een inbraak had plaatsgevonden (zie hierboven onder II.). Verzoekster heeft deze twijfels weersproken en enkele punten naar voren gebracht die volgens haar aantoonde dat er wel een inbraak had plaatsgevonden. Zij had daarbij onder meer meegedeeld dat de deurkruk aan de binnenzijde niet goed functioneerde. De betrokken ambtenaar heeft toen toegezegd in ieder geval bij haar deur te komen kijken. Gelet op het feit dat verzoekster in haar melding specifiek aangaf dat het slot aan de binnenzijde niet goed functioneerde, valt niet in te zien waarom de betrokken ambtenaar alleen naar de buitenzijde van het slot

heeft gekeken. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de politieambtenaar in strijd met het verbod van vooringenomenheid heeft gehandeld door alleen een visueel onderzoek aan de buitenkant van de deur in te stellen.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland, is gegrond ten aanzien van:

- de toezegging tot het instellen van een sporenonderzoek, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;
- het niet opnemen van een aangifte, wegens schending van het beginsel van fair play;
- het onderzoek aan de buitenkant van de deur, wegens schending van het verbod van vooringenomenheid.

De klacht over de mutatievermelding is niet gegrond.

Onderzoek

Op 17 februari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw R. te Hoofddorp, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland (de burgemeester van Haarlem), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Haarlem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de betrokken partijen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd twee ambtenaren telefonisch een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaar W. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen. De betrokken ambtenaar K. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman op 15 februari 2005 en 17 maart 2005.
2. Reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland van 6 juli 2005, met bijlagen over de interne klachtenprocedure en de meldingen en aangiften van verzoekster.
3. Reactie van verzoekster van 10 augustus 2005.
4. Verklaringen van de twee betrokken ambtenaren van 10 en 11 oktober 2005.
5. Reactie van verzoekster van 12 december 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

- "1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.
2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.

3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend.

(...)

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren (...) verplicht."

Artikel 12

"1. Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door de officier van justitie bij het landelijk parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage.

2. Onder rechtstreeks belanghebbende wordt mede verstaan een rechtspersoon die krachtens zijn doelstelling en blijkens zijn feitelijke werkzaamheden een belang behartigt dat door de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging rechtstreeks wordt getroffen."